

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

שבת אחר- הצהריים במקסיקו

פרופסור שלמה אקשטיין

זה אירע בשנת תשי"ד (1954). היינו קבוצה של כעשרים צעירים - כולנו מדריכים בתנועת הנוער בני עקיבא, כולנו בוגרי בית הספר היהודי במקסיקו, ואני הייתי מנהיג הקבוצה. הגענו לניו יורק והתקבלנו לפגישה עם הרבי בחדרו. הרבי ישב ליד שולחן הכתיבה שלו ואנחנו ישבנו מולו. הרבי הזמין אותי להתקרב אליו וביקש רשימה של שמות התלמידים. כמובן, הרשימה הייתה בידי מן המוכן.

בעודי מגיש לרבי את הרשימה, הסתכלתי עליו. פניו של הרבי קרנו והמבע שלו היה מלא חום ואכפתיות, מבע שלעולם לא אשכח. הוא כבש אותי מיידית.

אחר כך הרבי שאל, "על מה הייתם רוצים לשוחח? האם יש לכם שאלה ספציפית?"

ענית, "אני מדריך נוער בבני עקיבא, וכך כל חברי הקבוצה. אנחנו חוזרים למקסיקו בקרוב לשמש כמדריכים עוד שנה או שנתיים עד שנעלה לישראל. אנחנו משקיעים בהדרכה מאמצים רבים ונותנים לילדים היהודיים את כל הכוחות שלנו, אבל לאחר מכן הילדים עוזבים אותנו. הם עוזבים לא רק את בני עקיבא אלא את כל האווירה של הקהילה היהודית. חלק מהנערים אפילו נישאים לנשים לא יהודיות וחלק מהבנות נישאות ללא יהודים, והם זונחים את היהדות לחלוטין. השאלה שלנו היא: מהיכן נשאב את הכוחות להתמודד עם כל זה?"

הרבי הביט עלי ועל כל חברי הקבוצה, ואמר: "אני מבין את כולכם, ואנסה לומר לכם איך להתייחס לבעיה. הפסוק בתהלים אומר: 'הזורעים בדמעה, ברינה יקצורו'. פירוש הדברים, שאם מישהו 'זורע בדמעה', מכל הלב, אזי את כל מה שהוא רוצה להשיג - בתחום החינוך היהודי והפצת האור והחום של היהדות - אם יעשה זאת בכל לבו, הוא 'יקצור ברינה'.

אין ספק כי בסופו של דבר יהיה קציר, אם כי אין וודאות שהזורע יראה את הקציר. אבל הקציר בוא יבוא, גם אם אתם אולי לא תראו את התוצאות."

ואז הרבי המחיש את דבריו באמצעות הסיפור הבא, שאותו אני נושא עמי עד היום הזה. למרות שעברו שישים שנה, אני לעולם לא אשכח את הדברים.

וכך אמר הרבי, "בואו ניקח דוגמה: אתה יושב בשבת אחר הצהריים ומדבר אל הקבוצה שלך... אתה נואם, וילד יהודי עובר ליד בית הכנסת בו המפגש שלכם מתקיים. הוא לא יודע מה זה בני עקיבא, או מה בדיוק אתם עושים שם, אבל מתוך סקרנות הוא נכנס, יושב בפניה ומקשיב. אתה לא רוצה לקטוע את הנאום שלך באמצע וחושב לעצמך: 'בסוף הנאום אגש אליו, אשאל אותו מיהו ואזמין אותו להצטרף אלינו'.

ועל מה אתה מדבר? אתה מסביר לילדים שאנחנו בניו של אברהם אבינו וזה נותן לנו - ולכל העם היהודי - חוזק בלתי רגיל. העובדה שאברהם האמין

«

הוא נזכר שפעם שמע את הדברים הללו: 'אנחנו, היהודים, צאצאים של אברהם, יצחק ויעקב, וזה מחייב אותנו להמשיך את המסורת. זו הסיבה לכך שהעם היהודי חי ושורד עד היום הזה'. והוא חושב: 'איך אני יכול ללכת עכשיו ולמחוק את כל זה? אני לא יכול!'

ואז, ברגע האחרון, הוא אומר להם: 'אני מאד מצטער, אני לא יכול לעבור את החתונה הזו'. הוא עוזב אותם, חוזר בחזרה ומחפש אחר השורשים היהודיים שלו.

הוא לא יודע היכן הוא שמע את המילים ששינו את חייו ברגע הקריטי, ואתה לא יודע אל מי דיברת באותו יום כאשר הוא הזדמן למקום.

אבל יש קציר!"

ואז הרבי הביט בנו ואמר. "כל אחד מכם חייב להשקיע את מלוא המאמצים בחינוך יהודי. ומובטח לכם שמהו טוב בוודאי ייצא מזה, גם אם לא בהכרח תזכו לראות את זה בעצמכם".

ד"ר שלמה אקשטיין, פרופסור לכלכלה, היה נשיא ורקטור אוניברסיטת בר אילן בישראל. בצעירותו היה מראשי תנועת בני עקיבא במקסיקו.

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תרפ"ט (1929) - במסעו מריגה לטריאסטה, איטליה, בדרכו לארץ ישראל, הרבי הריי"צ שהה יום אחד בברלין כדי לבקר את חתנו, הרבי ואת בתו, הרבנית חיה מושקא. כנראה במהלך הביקור הזה מסר הרבי הריי"צ לרבי את כתבי היד היקרים של רבותינו נשיאי חב"ד הקודמים כדי לשמור עליהם במהלך מסעותיו.¹ כ"ג בתמוז

< תרצ"ד (1934) - במכתב לרבי ולרבנית, ביקש הרבי הריי"צ מהרבי להתלוות אליו למסע לארץ ישראל לחודש תשרי הקרוב.² י"ט בתמוז

1. אגרות קודש אדמו"ר הריי"צ חלק ט"ו, עמ' 52.
2. אגרות קודש אדמו"ר הריי"צ חלק ט"ו, עמ' 194.

מוקדש ע"י
מרכז חב"ד לדוברי עברית
טורונטו, קנדה

הפצת הגליון השבועי מתאפשרת על ידי הקדשות.
לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemed.org

בה', נותנת לנו את הכוח לשים בו את כל מבטחנו ומעוררת בנו רצון לקיים את רצון ה' ולשמור את מצוותיו. זה מה שהופך אותנו לעם היהודי, וזה מה שנתן לנו את הכוח להמשיך אלפי שנים, עד היום הזה.

הילד שומע את הדברים שלך, אבל הוא מחליט לא להישאר עד הסוף. הוא קם והולך. לא הייתה לך הזדמנות לגשת אליו. אתה לא יודע מי הוא, והוא לא יודע מי אתה. הוא קם וממשיך בדרכו.

בהמשך, הוא לומד באוניברסיטה, שם הוא פוגש נערה לא יהודייה, מתאהב בה ומחליט להינשא לה. אבל ההורים שלה מציבים בפניו תנאי: 'אתה יכול להתחתן עם הבת שלנו רק אם החתונה תתקיים בכנסיה'. הוא מסכים. הם בדרךם לכנסיה, והם הולכים ומתקרבים. פתאום הבחור מביט למעלה, רואה את הצלב בראש הכנסיה וחושב לעצמו, 'רק רגע! איך אני יכול להיכנס לכאן? איך אני יכול להיות חלק מזה? אני נזכר שפעם שמעת...'

הוא לא זוכר היכן או ממי הוא שמע את זה. אבל

פרויקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemed.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015

ההדפסה וההפצה לע"נ

הרה"ח ר' יהודה לייב בן ר' מרדכי ע"ה וזוגתו מרת איטא בת ר' שלמה ע"ה ביסטריצקי